

ပြောရင်းချို

သံယောဇဉ်ငွေသောင်ဦး

မ. ဇွဲ. ခို. သ. ရ. ပ. င. မ. ခ. ဦ. င. မ. ခ. င. က. ခ.

အခန်း (၁)

“ခြစ်ဘုကြီးကို နင်ဘာပေးမှာလဲ”

ခင်ခင်ငြိမ်းအောင်သည် ခါးထိရှည်လျားသော ဆံပင်များကို ပခုံးရှေ့စုယူကာ ဝက်မှင်ဘီး နှင့် သပ်ချနေရာ ပိုးဇာနက်များမပါ လက်ခနဲ ဖွာခနဲ ဖြာကျလျက်ရှိသည်။

မေစပယ်က ကြမ်းပြင်ပေါ် ဖင်ချထိုင်ပြီး ထောင်ထားသော ခူးခေါင်းပေါ်တွင် မေးတင်ကာ ခြေသည်းဆိုးဆေးကို ဖျက်နေသည်။

“တို့နှစ်ယောက်ကို နီလာဒံပေါက် ကျွေးမှာတဲ့”

“ပေါက်...ပေါက်...ဟာ”

ဖျက်ဆွေးဆွတ်ထားသော ဝါဂွမ်းနှင့် ခြေသည်းကို ကြိုးကြိုးစားစား ပွတ်တိုက်ထုတ်နေ သော မေစပယ်သည် ခင်ခင်ကို မော်မကြည့်ဘဲ ဘောက်ဆတ်ဆတ် တုံ့ပြန်လိုက်၏ ။

“ကပ်စေးကုပ်မနေနဲ့ ဆန်နီ၊ ဒီနေ့ပဲ ဝယ်စရာရက်ရှိတော့တာ၊ မနက်ဖြန် သူ့မွေးနေ့ အတန်း လစ်ပြီး သွားစားကြမှာ၊ ရုပ်ရှင်လဲ ကြည့်မှာပေါ့”

ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်သောအခါ နီကြောင်ကြောင် ဆံတိုများ ဖွာခနဲကြွတတ် သွားပြီးမှ နေသားပြန်ကျသွားသည်။ ကျဲပါးသေးမျှင်သော ထိုဆံပင်တွေသည် ယခုအတိုင်း ခြောက် သွေ့နေမှ ပွရောင်းကာ ထူထဲသယောင်

ရှိသည်။ ထို့ပြင် ဂန္ဓလရာဇ်သွေးစပ်၍ ဖြူဆွတ်သော် လည်း
မိခင်ရခိုင်မဘက်နွယ်ကာ မျက်လုံးကြီးပြီး နှာတံပေါ်သည်။ မသိသူတွေက
အနောက်တိုင်း သွေးပါသည်ဟု ထင်မှတ်ကြတာကု မေစပယ် အင်မတန်
ဝီတိကျတာမို့လည်း ဆီမလူးတမ်း ခြောက်သွေ့နေစေသည်။

“နင်တို့မွေးနေ့တွေကလည်း ဆက်တိုက်ပဲဟာ၊ လဝက်ကျိုးပြီး ငါ
ဝက်ခန်းနေပြီဟ”

“နင့်မွေးနေ့ကလဲ နှစ်လပဲခြားတာပါနော်၊ အဲဒီ တုန်းကတော့
လက်ဆောင်ရတော့ တဟီဟီ နဲ့”

“မချီသွားပြပါဟာ လက်ဆောင်ရတာ နဲ့ နင်တို့ ပါးဖြနားဖြစားတာနဲ့
မကာမိပါဘူး”

ခင်ငြိမ်းငြိမ်းအောင်သည် ခုတင်စောင်းတွင် ထိုင်နေရာမှ ပေစပယ့်ကို
ခြေတစ်ဘက်ဖြင့် လှမ်းခတ်သည်။

မထိတထိ ပွတ်သီသွားသော ခြေတစ်ဘက်ကို
လွတ်အောင်ရှောင်တိမ်းရင်း မေစပယ်က ဆိုးဆေးစုတ်တံနှင့် ခင်ခင်ခြေသလုံးကို
တန်ပြန်ခြစ်ဆွဲ၏ ။

“ဆန်နီနော်..နင်တော်တော်ကဲ”

ခြေမျက်စိအထက်နားတွင် ကန့်လန့်ထင်သွားသော ဆိုးဆေးကို
ငုံ့ကြည့်ကာ ခင်ခင်က ထဘီအနားသားနှင့် ပွတ်ဖျက်လိုက်သည်။

“အပျော်အပျက် ကလက်တာပါဟာ၊ သွားမယ်....သွားဝယ်မယ်၊ ငါ့တော့
ပိုက်ဆံချေးဦး”

“သွားမှာဖြင့် ရေမြန်မြန်ချိုး၊ တံခါးလဲ သေချာသော့ပိတ်ခဲ့ဦးနော်၊ ငါ
ခြစ်ဘုအခန်းက စောင့် နေမယ်”

ခင်ခင်သည် စားပွဲပေါ်မှ ခရင်းပတ်ဖ်ဘူးကို ဆွဲယူကာ မျက်နှာကို အပြီးသတ် အချောကိုင် ခြယ်သသည်။ သူမသည် ခြေလက်တွေ ညှိစိမ့်စိမ့်ရှိသော်လည်း မျက်နှာကတော့ စိုဝင်းဝါဖန့်ကာ မိတ်ကပ်ဖို့စွက်လိုက်လျှင် ဖုံနုသန့်စင်နေတော့သည်။

“ခြစ်ဘုအခန်းက မစောင့်နဲ့လေဟာ၊ သူ့ကို ဘာလက်ဆောင်ပေးမလဲဆိုတာ သိသွားမှာ ပေါ့”

“သိတော့ဘာဖြစ်လဲ သိပါစေပေါ့”

ခင်ခင်သည် အသည်းကွဲရောင် ကြောင်ခြစ်ထဘီကို အောက်နားညီအောင် သေချာညှိပြီး ဝတ်နေသည်။

“နင့်မွေးနေ့တုန်းက ငါ့ကို ဘာပေးမလဲဆိုတာ ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ အထုပ်ဖွင့်ကြည့်ရတဲ့ အရသာမျိုး ခြစ်ဘု မခံစားရဘဲ နေမှာပေါ့”

“အဟား...နင့်သေတ္တာထဲဝှက်ထားတာကို ငါချောင်းကြည့်လို့ ဘက်စုံရေမွှေးပုလင်းမှန်း ကြို သိနေပေါ့၊ အဟား ဟား”

“ငတက်ပြားမှ...ခွေးစုတ်မ၊ ဖီလင်မရှိတဲ့မိန်းမ”

ခင်ခင်ရ ရယ်ဟရယ်ဟလုပ်ရင်း ခေါင်းအုံးအောက်မှာ ငွေစက္ကူများကို နှိုက်ယူသည်။ ဘလောက်စံရှေ့ပိုင်း ဖဲပွင့်အဖြူတပ်ထားသော အိတ်ကပ်ထဲသို့ ငွေစက္ကူတွေ ထိုးထည့်ကာ ချပ် ချပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင် ပြုပြင်၏ ။

“ငါနဲ့ ခြစ်ဘု အအေးမှာနေတုန်း နင် သွားဝယ်ပေါ့၊ ရတနာထွန်းမှာ သူ့မျက်စိကျနေတဲ့ ရင် ထိုးတွေလေ...”

“အိုးကေ...အိုးကေ”

မေစပယ်သည် ဒူးနှစ်ဘက်ကြားမှ ခေါင်းငုံ့ကာ ခြေချောင်းများကို ဆေးခြောက်အောင် လေ မှုတ်ပေးနေရင်း မျက်လွှာပင့်ကြည့်သည်။

“အဲဒီ မိန်းမဟာ စာမေးပွဲနီးမှ ၀၀လာတယ်၊ အတုထည့်ထားသလား အောက်မေ့တော့မှာပဲ”

“ဘယ်သူက အောက်မေ့မှာလဲ”

“ခင်ခင်က တံခါးနံဘေးနံရံတွင် ကပ်ထောင်ထားသော အပြားကြီးသည်းကြိုးတပ် ညှပ် ဖိနပ်အနက်ကို ကုန်းယူသည်။

“လုပ်ပြန်နေပြန်ပါပြီ၊ အဲဒါကြောင့် ပက်မဆိုဒင့်က အတုအောက်မေ့မယ် ပြောတာပေါ့”

“လုံးဝပဲ”

ခင်ခင်သည် တံခါးဝတွင် ညှပ်ဖိနပ်ကိုပစ်ချရင်း မေစပယ့်ကို ပြုံးစစ လှည့်ကြည့်သည်။

“ပက်မဆိုဒင့်က ပြောတယ်တဲ့၊ ငါက တွံတေးအိုးတဲ့”

“အဲဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

မေစပယ့်သည် မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ စဉ်းစားသည်။
လက်ဝါးနှစ်ဘက်ကို ရေအိုးလည်ပင်း အရွယ် ခပ်ခွာခွာထားကာ ဘေးနှစ်ဘက်ကို ဝိုက်၍ ဆွဲချကြည့်သည်။

“အိုးကောင်းတယ်ပြောတာ ရှင်းလား”

ခင်ခင်ထွက်လာစဉ် မေစပယ့်က လှမ်းမေးသေးသည်။

“နင်က ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“နှာခေါင်းကြီးပြောလို့ပါအေ”

“ဟယ်...သူကနင့်ကို ပြောတယ်လား”

“အေး”

မေစပယ့်ထံမှ တအံ့ဩ မကျေမလည် ရေရွတ်သံ
မသဲမကွဲကြားရသေးသော်လည်း ခင်ခင် က အခန်းကွေ့ချိုးကာ
အဆောင်ရှေ့ဝရန်တာဘက် ရောက်နေခဲ့ပြီ။

ဧည့်ခန်းရှေ့မှအဖြတ်တွင် တစေ့တစောင်း ကြည့်မိသည်။

ကပျာကသီ မျက်လုံးလွှဲသော်လည်း နောက်ကျသွားလေပြီ။

“အမေက နင့်ကိုမေးနေတာ ခင်ခင်ရေ၊ အတော်ပဲ၊ ငါ ခုပဲ
လာခေါ်တော့မလို့”

အတန်းဖော် ယဉ်ယဉ်လှ၊ ခင်ခင်တို့အခေါ် မေပုလဲ၊ ပေစပယ်နှင့်
ဆင်တူယိုးမှားဖြစ်စေကာ မူ မေပုလဲဆိုတာကို ယဉ်ယဉ်လှ ဆတ်ဆတ်ခါ
နာကျင်စိတ်တိုစေသည်က “မည်းပလေ” ဟု ပြောင်းပြန်ဆိုလိုရင်းစွဲ
ရှိနေသောကြောင့်ပင်တည်း။

ယဉ်ယဉ်လှသည် ဂေါ်ရင်ဂျီကုလားမက အစ်မခေါ်ရလောက်အောင်
အသားမည်းမည်း၊ မည်းသောအသားအရေကြောင့်ပင် သွားကလေးတွေ
ဖြူစင်လှပခြင်းကို ပိုပြီး သတိပြုမိကြစေလေ သည်။

“ကျောင်းပိတ်ရက် ပြန်မလာတော့ မရွှေမြကြီးခမျာ
တဖျစ်တောက်တောက် ပြောမဆုံးဘူး၊ လာနေကျ ပြန်မလာတော့ စိတ်မကောင်း
ဖြစ်နေမှာပေါ့အေ”

ဒေါ်စောစိန်သည် ကွမ်းငုံရင်း ပြောလိုက်ရသဖြင့် ပါးစောင်သို့
ကွမ်းတံတွေးအနည်းငယ် စီး ကျလာရာ လက်ခုံနှင့် သုတ်သင်လိုက်ရပြီး ထိုလက်ကို
ကုလားထိုင်လက်ရမ်းအောက်ထဲသို့ ထိုး သုတ်လိုက်သည်။

ဒေါ်စောစိန်ပြောသော မရွှေမြဆိုသည်မှာ ခင်ခင်ဘွားအဖြစ်သည်။
ထိပ်တန်းပွဲရုံပိုင်ရှင် ဒေါ်စောစိန်နှင့် စံပြဆေးပေါ့လိပ်ခုံပိုင်ရှင် ဒေါ်ရွှေမြတို့ကတော့

ပိတောက်ကုန်းတစ်လွှား ပြိုင်စံရှား သော ကြေးရတတ်များ ဖြစ်ကြသည်။
တစ်ယောက်သတင်းကို တစ်ယောက် မလွတ်တမ်းထောက် လှမ်းကာ
အပ်ကျတာမှအစ အလွတ်မပေးတမ်း သိရှိကြသည်သာ။ ပိတောက်ကုန်းကလည်း
ရွာမ က မြို့မကျ၊ ခွင့် မကျယ်ဝန်းလှ။

“သူငယ်ချင်းနဲ့ မြောင်းမြလိုက်သွားလို့ပါ”

“ရေလမ်းခရီးများ မသွားချင်စမ်းပါနဲ့ ခင်ခင်ရယ်၊ ငါ့တော့
ယဉ်ယဉ်လှကို ပေးမသွားဘူး”

“ယဉ်ယဉ်လှကလဲ တညင်လောက်တင် သွားတာပါ၊ သောကြာနေ့
သီတာနဲ့လိုက်သွား၊ တနင်္ဂနွေနေ့ပြန်၊ နော်..ယဉ်ယဉ်လှ”

ယဉ်ယဉ်လှမျက်နှာလေး အိုကျသွားသည်။ သန်လျင်သို့
အခန်းဖော်ပြန်လျှင် အလည်လိုက် နေကျဖြစ်ကြောင်း ဘွားအေးမသိအောင်
ဖုံးဖိထားသည်ကို ခင်ခင်က ဖော်ဖြစ်အောင် ဖော်သည်။

“ဒေါ်စောစိန်သည် စကားခေတ္တ ပြတ်တောက်သွားသည်။ ယဉ်ယဉ်လှကို
ဒေါသမီးတောက် သော မျက်လုံးများနှင့် စိုက်ကြည့်၏ ။ နေသေးသပ ချုံထဲကဟု
အောင့်ထားလိုက်ကာ မျက်စောင်း နာနာခဲပြီး ဟင်းခနဲ မျိုသိပ်လျက် သက်မချ၏ ။

ခင်ခင် ထွက်ခွာမသွားမီ ပြောချင်တာကိုတော့ ပြောလိုက်ရဦးမည်။
မြေးကို နောက်မှ ဆူဆဲ ဆုံးမိလေမှ။

“ရုပ်ရှင်ရုံနားမှာ ဆေးခန်းအသစ်ဖွင့်ထားတယ် ခင်ခင်၊
ဆရာဝန်ကလေးက တော်သဟဲ့၊ ဆက်ဆံရေးလဲ ပြေပြစ်တယ်၊ တော်ရုံရောဂါတော့
ဆေးရုံတို့၊ ရန်ကုန်တို့ ပြေးမနေကြတော့ဘူး၊ လူနာဆိုတာ ကိုတင်တောင်
ယူကြရတာ ”

ခင်ခင် နားထွေးသွားသည်။

“ကိုတင့်ကို ဘာလို့ယူရတာ လဲ အဘွားစိန်”

ခင်ခင်တို့ လူမှန်းသိကတည်းက ရင်းနှီးခင်မင်နေခဲ့သော ကိုတင်မှာ ရွာရိုးကိုးပေါက် လျှောက်ကာနေလေ့ရှိသော ကျပ်မပြည့်သည့် ခြေသလုံးအိမ်တိုင်တစ်ဦး။

“အလှည့်ကျဝင်ပြဖို့ နံပါတ်ပြား ယူရတာ ကို ပြောတာပါအေ”

ယဉ်ယဉ်လှ ခစ်ခနဲရယ်သည်။

“တိုကင်ယူရတယ်လို့ ပြောနေတာ”

“ဪ...ဪ...တိုကင်လား”

ဒေါ်စောစိန်သည် အမှားကို မသိလိုက်သလို ဟန်မပျက်စေဘဲ ရှေ့တိုး၍ သာ ပြောသည်။

“ငါလဲ သွားပြသေးတယ်၊ အမယ်..မောင်ဘသိန်းတို့နဲ့တောင် ဆုံသေး၊ ထုံးစံအတိုင်း တရဲရဲ ကျပ်နေတာပေါ့အေ၊ မဆွဲလည်း ဗိုက်စမ်းဖို့ ပါလာတယ်အေ”

တစ်ခုခု ကြားရဦးတော့မှာပဲဟု စိတ်လေးကာ ခြေလှမ်းတစ်ပြင်ပြင် ဖြစ်နေသည့်ကြားက နားဝမှာ နင့်ခနဲဆောင့်သည်။ ခင်ခင်ရင်ထဲတိုင်အောင် နင့်ခနဲ ခံစားရ၏ ။

“အသက်သုံးဆယ်ကျော်မှ ကိုယ်ဝန်ရှိတော့ သားဦးကို ဆေးရုံမှာပဲမွေးပါလို့ ဆရာဝန်က တိုက်တွန်းနေတယ်”

ခင်ခင်သည် သူမနှင့် လုံးဝမသက်ဆိုင်လေဘိသကဲ့သို့ တစ်စုံတစ်ရာ တုံ့တင်ပြောဆိုမနေဘဲ ဆက်လျှောက်ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

“မရွှေမြဆီ ဘာမှာဦးမလဲ”

“မကောင်းတတ်၍ လက်ကာပြခဲ့သော်လည်း လှည့်မကြည့်ဖြစ်တော့။

အေးအေးချိုသည် အခန်းဝတွင် ထိုင်ကာ ဘီးကို သွားပွတ်တံနှင့်ခြစ်ပြီး
ဂျိုးထုတ်နေသည်။

ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့် လျှောက်လာသော ခင်ခင်ကို အဝေးမှပင်
ဆီးကြိုမြင်နှင့် သည်နှင့်...၊

“လှည်းတန်းသွားမယ် အေးမ...ထ”

“နေပါဦး...သွားမှာပေါ့၊ ဘာတွေလောနေတာလဲ၊ ဘယ်သူ့ကို
စိတ်တိုလာပြန်တာလဲ”

ငယ်စဉ်က အပူကြွကာ အနာလုံးတွေထွက်လွန်းသဖြင့်
ကတုံးတုံးထားရလေ့ရှိသော ကြောင့် အေးအေးချိုကို ချီးဘူးဟု
ခေါ်ဝေါ်နောက်ပြောကြသည်။ ညိုညိုသွယ်သွယ် ချစ်စဖွယ် မိန်းကလေး
ဖြစ်လာသည့်အခါ မိဘဆွေမျိုးတွေက ချစ်ပုဟု ပြောင်းပြီးခေါ်သည်။

အေးအေးတို့နှင့် တစ်မြို့တည်းသားချင်းဖြစ်သော ခင်မောင်ရွှေဆိုသည့်
နာခေါင်းကြီး၏ ကောင်းမှုကြောင့် အေးအေးငယ်နာမည်သည်
စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်သို့ ပါလာသည်။ အားလုံးပါးစပ် ထဲမှာ အားပါးတရ ခြစ်ဘု။

“မည်းပလေတို့အဘွားပေါ့”

ခင်ခင်က ခြစ်ဘုနံဘေးတွင် ဇိုးဇိုးဇတ်ဇတ် ကပ်ထိုင်ချသည်။ အေးမက
လွတ်အောင် ဘေး ကပ်ပေးလိုက်ရသည်။

“လာတယ်လို့တော့ မည်းပလေ ပြောသား၊ နင်နဲ့ တွေ့ခဲ့သလား”

“တွေ့လို့ပေါ့”

“ဘာပြောလိုက်လို့လဲ”

“ဟိုမိန်းမ ဗိုက်ရှိနေတယ်တဲ့”

ခင်ခင်စကားကို အေးမ အဓိပ္ပာယ်မကောက်တတ်ဘဲ ငေးကြည့်သည်။

“ဘယ်မိန်းမလဲ ခင်ခင်”

ခင်ခင်က စိတ်မရှည်စွာ အေးမကို ကိုယ်လုံးနှင့် ပစ်တိုက်သည်။

“မဆွဲ...မဆွဲ”

“ဪ...နင့်မိထွေးလား”

“ကျားကိုက်ပါတယ်ဆိုမှ သွေးထွက်သလား၊ မေးနေရတယ်၊

ဒီလောက်အောက်တဲ့နာမည် မျိုး တခြားဘယ်သူရှိဦးမှာလဲ”

ခါးခါးသီးသီး ပစ်ပစ်ခါခါပြောနေသာ ခင်ခင်ကို အေးမက

နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေ သည်။

“နင့်အဖေရဲ့ကလေးဟာ နင့်မောင်လေး၊ ညီမလေးပဲပေါ့ ခင်ခင်ရာ၊

အဖော်ရတာ ပေါ့”

ခင်ခင်မျက်စောင်းဒဏ်ကြောင့် အေးမ ဇက်ပုသွားသည်။

“ဒီကားမျိုးကို ဒီတစ်ခါပဲပြော ခြစ်ဘု”

“မကြိုက်ရင် မပြောပါဘူးဟာ”

“လာတာကိုက စပိဘုတ်ကြီးနဲ့...ဟွန်း”

“အဲဒါ ဘာပြောတာလဲ”

“အလာကြီးပဲလို့ ပြောတာ၊ ကဲ နားထူလိုက်တာ လွန်ရော”

ပြီးခဲ့သောနှစ် ဒီလိုအချိန်တွင် ခင်ခင်ဖခင် ဦးဘသိန်းတစ်ယောက်

နောက်ထပ် အိမ်ရာထူ ထောင်သွားခဲ့သည်။

ခင်ခင် စားမေးပွဲနီးပြီဟု ဘွားအေဖြစ်သူ ဒေါ်ရွှေမြက

ဖုံးဖိထားဖို့ကြိုးစားသော်လည်း ရန်ကုန်ရောက်လာသော ဒေါ်စောစိန်မှတစ်ဆင့် ခင်ခင် သိသွားရသည်။

“တက်မတတ် ချစ်မတတ် ငိုယိုပေါက်ကွဲ ဒေါသထွက်ကာ ခင်ခင် အိမ်အရောက်ပြန်သည်။ ဖခင်ကို အရပြန်ခေါ်မည်ဟု မြေလှန်ရှာဖွေရာ ဒေါ်ရွှေမြလည်း မတားပိုင်ပဲ အသိုင်းအဝိုင်းတစ်ခုလုံး ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

ခင်ခင် လက်လျှော့ပြန်သွားသည့်တိုင် ဦးဘသိန်းမှာ ပိတောက်ကုန်းသို့ ပြန်မလာခဲ့ဘဲ ပျဉ်ပုံကြီးဘက်တွင် ခြေရာဖျောက်နေထိုင်ခဲ့သည်။

နာကြည်းခြင်းများစွာဖြင့် ခင်ခင်သည် ဖခင်နှင့်ပတ်သက်၍ မသိလို၊ မကြားလို၊ မမြင်လိုပြီ ဟု ဆန့်ကျင်ကျောခိုင်းထားတော့သည်။

“သင်းတို့ကို မမြင်ရတာ ဘဲ ကောင်းတယ်၊ ကြားရရုံနဲ့ အော်ဂလီဆန်လွန်းလို့”

“နင့်အဖေက နင့်တို့ ပိတောက်ကုန်းမှာ မနေတော့ရင် ဘာလို့ အညာပြန်မသွားတာလဲ၊ ဘာလို့ ဝေးဝေးမသွားတာလဲ၊ နင့်ကို မခွဲနိုင်လို့ ထင်ပါရဲ့ဟယ်”

ခင်ခင်က နှုတ်ခမ်းကလေး မဲ့ရွဲ့သည်။ ညာလက်ကလေးကို လက်ညှိုးလက်မ ဝိုင်းပြ၏ ။

“ပိုက်ဆံလေ...ပိုက်ဆံ”

“အပြန်စရိတ် မရှိလို့လား”

ခင်ခင်သည် ဟင်းခနဲမာန်ဖီကာ အေးမ၏ လက်ညှက်ကို နောက်မှဖမ်းညှစ်သည်။

“အမေထားခဲ့တဲ့ ပိုက်ဆံတွေကြောင့် ပိတောက်ကုန်းက မခွာနိုင်

ဖြစ်နတာပေါ့ အရူးမရဲ့၊ အေးမကတော့ ရှားတယ်အေ့”

“ခင်ခင်က အဖေ့ကိုပြောရဲလိုက်တာ၊ ငရဲကြီးမယ်နော်၊
ကံကြီးထိုက်လိမ့်မယ်”

“ဘာပြန်ပြီ စဝိဘုတ်ကြီးနဲ့...ဟွန်း”

“အေးမသည် လည်ကုပ်ဖမ်းညှစ်တော့မည့်
ခင်ခင်အန္တရယ်မှလွတ်အောင် ကပျာကယာရပ် လိုက်၍ ခင်ခင်က ထဘီနားကို
ဖမ်းဆွဲထားသည်။

“ကျွတ်တော့မှာပဲ ခင်ခင်ရယ်၊ မလုပ်ပါနဲ့”

ခင်ခင်က ထဘီစကိုလွှတ်ပေးကာ အေးအေးချို၏ ရှေ့တွင်
ရင်ဆိုင်ရပ်သည်။

“ငွေဆိုတာ သည်းခြေကြိုက်တယ် အေးမ၊ ငါ့အဖေက
ဘာမှလက်ကြောတင်းအောင် လုပ်မစားဘဲ အမေ့ထဘီနား ခိုလိုက်လာတာ၊
ဆေးလိပ်ခုံဟာ အဘွားလက်ထက်ပွားပေမယ့် အမေ့လက်ထက်ကျမှ
အောက်မြန်မာပြည်အနှံ့ ကျော်ကြားသွားတာ အမေ့လုပ်ငန်းလိုကို ဖြစ်နေ တာပေါ့၊
တကယ့်တကယ်က အဘွားရဲ့ လက်ငုတ်လက်ရင်း၊ အဖေနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

အေးအေးချိုသည် တင်းမာခက်ထန်သော ခင်ခင်ငြိမ်းအောင်၏
မျက်နှာကို အငေးသား ကြည့်ကာနေသည်။ ချစ်လုံးလုံး မုန်းလျားလျား စိတ်သွားတိုင်
ကိုယ်ပါနိုင်အားသည်မှာ ကုံလုံကြွယ် ဝသော ငွေကြေးနောက်ခံအင်အားကြောင့်ပဲ
ဖြစ်မည်ဟု အေးအေးချို ထင်မှတ်သည်။

“သူ့မှာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိမယ်လို့ ထင်နေမှာပေါ့၊
မြှောက်ထိုးပင့်ကော်သမားတွေလည်း ရှိချင်ရှိ မှာပေါ့”

လှလည်းလှ၊ လက်ဖျားမှာလည်း ငွေသီးသော ခင်ခင်ကို အေးမ

အားကျအထင်ကြီးသည်။ ဒေါသမာန် ပြင်းပြနေသော အခါတွေမှာတော့ တွန့်ဆုတ်ထိတ်လန့်လေသည်။

“အမေသေတော့ အဘွားက ငါ့မျက်နှာနဲ့ သူ့ကို အိမ်ဦးခန်းမှာ နေရာပေးသားပဲ၊ မနေနိုင် မထိုင်နိုင် ပိုးထပြီး ဆေးလိပ်သမကိုမှ...”

“ဟဲ့..ခင်ခင် မပြောကောင်းပါဘူးဟယ်”

အေးအေးချိုက ခင်ခင်ပါးစပ်ကို လှမ်းပိတ်သည်။ ခင်ခင်က နောက်လှည့်ရှောင်လွဲကာ ဆက်ပြောဖို့ ကြိုးစားသည်။

“ဈေးရောက်ရင် ငါ အကြိုဝယ်ကျွေးပါ့မယ်၊ စိတ်ဆိုးမနေနဲ့ ခင်ခင်ရယ်၊ နော်၊ ငါ စိတ်ညစ် လို့ပါ”

“လာပြန်ပြီ ကွန်းကျော့ကြီးနဲ့”

ဘယ်သို့ဆိုးစေ၊ မျက်နှာငယ်နှင့် ချော့မော့တောင်းပန်သော အေးအေးချိုကိုတော့ ခင်ခင် ငဲ့ညှာသည်။

“ကျွေးမှာဖြင့်လဲထွက်၊ ခုလောက်ရှိ ဆန်နီလဲ ထွက်လာရော့မယ်၊ ဟော အဆောင်ဝတောင် ရောက်နေပြီ”

မေစပယ်သည် အဆောင်တံခါးဝမှ လက်ယပ်ခေါ်ရင်း မစောင့်နိုင်ဟန် ခုန်ဆွခုန်ဆွ လုပ်ပြ သည်။ မေစပယ်ဝတ်ထားသော ဖားဖားလျားလျား တလောက်စံကြီးမှာ နှစ်ကိုက်ကုန်သည်။ သူ့ အသားအရည်၊ သူ့အရပ်အမောင်း၊ သူ့ဆံပင်နီနီကလေးနှင့် လိုက်ဖက်နေသော်လည်း ယခုကဲ့သို့ ခုန်ဆွခုန်ဆွလုပ်တော့ ဖတ်လတ်ဖတ်လတ်နှင့် ရုပ်ပြောင်လူရွှင်တော်သဖွယ် ဖြစ်နေ၏ ။

အေးအေးချို့ အခန်းထဲပြန်ဝင်ကာ မိတ်ကပ်ဘူးကလေး ထုတ်သည်။

“လိမ်းမနေနဲ့တော့...ကြာတယ်”

“နင်သွားနှင့်၊ ငါက နင်တို့လိုမဖြူတော့ လိမ်းရဦးမယ်”

ခင်ခင်သည် အေးအေးချို၏ အားငယ်တတ်သော အထာကို
နားလည်သည်။

“လိမ်း..လိမ်း၊ ဒါပေမယ့် ငါလဲ မဖြူပါဘူးဟာ”

“နင့်က ငါ့လောက် မညိုပါဘူး၊ ပြီးတော့ မျက်နှာကျတော့
နင်ကဖြူတယ်ဟ”

“အဟိ”

အေးမသည် မိတ်ကပ်ဘူးကလေးဖွင့်ကာ မျက်နှာကို ဖုံးနေအောင်
အထပ်ထပ်လိမ်းဖို့သည်။

တရုတ်ပိတ်ကလေးတွေ တစ်ထောင့်ထွာလောက်၊ တစ်ကိုက်လောက်နှင့်
လောက်ငအောင် ချုပ်ဝတ်ရသော်ကြောင့် အေးအေးချို၏ အဝတ်အစားများသည်
ဆန်းစသစ်ခေတ်မီခြင်းမရှိချေ။

“လှပြီးသားပါ အေးမရာ၊ အသားညို၊ ကွမ်းတစ်ယာညက်တဲသဟ၊
နင့်ကို မီးခြစ်က ကြည့် မဝတာနဲ့...မှန်းစမ်း”

ခင်ခင်သည် အေးအေးချို၏ ပါးပြင်မှ တစ်စုံတစ်ရာကို ဖမ်းယူကာ
အေးအေးချို၏ လက်ဖဝါးကို ဆွဲဖြန့်ပြီး ထည့်ပေး၏ ။

အေးအေးချို သေချာကြည့်သည်။

“ဘာမှလဲ မရှိဘူး”

“မီးခြစ်ရဲ့မျက်လုံးလေ၊ ကပ်ပါလာလို့ ခွာလဲခွာပေးရသေးတယ်”

အလျင်ထွက်သွားနှင့်သော ခင်ခင်နောက်သို့ အမီလိုက်ရန် အေးအေးချို
တံခါးအမြန်ပိတ် ၏ ။

အေးအေးချိုသည် ရိုးသားဖြောင့်မတ်သော ရုံးဝန်ထမ်းတစ်ဦး၏

သမီးမျှသာ ဖြစ်သည်။ ခင် ခင်ငြိမ်းအောင်လို လက်ဖျားငွေသီးသော
လုပ်ငန်းရှင်ကြီးတစ်ဦး၏ မြေးမဟုတ်သလို မေစပယ့်လို လည်း
အရာရှိကြီးတစ်ဦး၏ သမီးလည်း မဟုတ်သောကြောင့် စိတ်အားငယ်မိမြဲ ဖြစ်သည်။

လမ်းတစ်လမ်း အတူထွက်ကြပြီဆိုလျှင် ကုန်းကျစရိတ်အားလုံးကို
ကျန်နှစ်ယောက်က မျှခံ မြဲဖြစ်သည်။ ခြွင်းချက်အဖြစ် အေးအေးချိုက
အမှတ်တရနေ့အချို့တွင် ကျွေးမွေးချင်က ထိုသို့ကျွေး မွေးနိုင်အောင်
လပေါင်းများစွာက စုဆောင်းရတတ်သည်။

“မြန်မြန်လာပါ ပက်ကျိရဲ့၊ အိပဲ့..အိပဲ့နဲ့ နှေးလိုက်တာ”

သူတို့နှစ်ယောက်အလိုကျ အေးအေးချို ခပ်သုတ်သုတ်ကလေး
လျှောက်လာခဲ့သည်။

ဘလောက်စ်အကျ..အိတ်ကပ်တွင် ဆယ်တန်ကလေး ရှိသေးရဲ့လားဟု
ညာလက်နှိုက်ကာ စမ်းသပ်ရင်း ရွှင်ရွှင်မြူးမြူး ပြုံးရယ်မိလေ၏ ။

x x x

အခန်း (၂)

ဇွဲညီသည် သွေးပေါင်ချိန်ကိရိယာမှ တဒိုင်းဒိုင်း ထစ်ကာထစ်ကာ ပြန်ကျလာသော သွေး ပေါင်နှုန်းကို ကြည့်ရင်း မျက်လုံးပြူးလာ၏။

“ဟာ...အတော်တက်နေပါလား၊ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ပါလ်ပိတ်လုပ်ကြည့်ဦးမယ်”

နားကြပ်ကို နားမှဖြုတ်ကာ လက်မှာချိတ်လျက် လူနာ၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို ကိုင်စမ်းရင်း သွေးပေါင်ဘောလုံးကို နှိပ်ကာနှိပ်ကာ ဖိအားတင်သည်။

“ဟုတ်တယ် ဒေါ်ဆွဲရဲ့၊ အပေါ်သွေး တစ်ရာရှစ်ဆယ်၊ အောက်သွေး တစ်ရာနှစ်ဆယ် ရှိ နေတယ်၊ ဒါဆိုရင်တော့ ဆေးရုံလွှတ်ရမှာပဲ”

“ဆရာရယ်...ကျွန်မမှာ ကိုယ်ခွဲမရှိဘူး၊ ဆေးရုံတက်ဖို့ လက္ခဏာလည်း မပြေလည်ပါဘူး၊ ဆရာပဲ ကြည့်လုပ်ပေးပါနော်”

လူနာမှတ်တမ်းတွင် အသက်သုံးဆယ့်လေးနှစ်ဟု ရေးထားတာ မှားပြီများ၊ လေးဆယ့်သုံး နှစ်ကို ပြောင်းပြန်ရေးမိသလားဟု ဇဝေဇဝါဖြစ်ကာ တွေးတိုင်း ပြန်မေးကြည့်မိနေသည်။

ခုတော့ ဒေါ်ဆွဲကို ဇွဲညီ မှတ်မိနေပြီ၊ အသက်ငါးဆယ်ကျော် ယောက်ျားကို ယူမိပြီးနောက် ကိုယ်က အားမကိုးရပါဘဲ နေ့စဉ် အညောင်းထိုင်

ဆေးလိပ်လိပ်ကာ ရှာဖွေကျွေးမွေးနေရသူ။

ဇွဲညီသည် ဒေါ်ဆွဲ၏ နှလုံးခုန်သံကို ထပ်မံနားထောင်စစ်ဆေးသည်။
ပြစ်ချက်အနာအဆာ မတွေ့။

“ကလေးတိုးတာ သေချာရဲ့နော်”

“တိုးပါတယ် ဆရာရယ်၊ ဟော...ဟော...ပြောရင်းတောင်
လူးလှိမ့်ကုန်းထနေတာသာ ကြည့်တော့”

လိပ်ကျောခွံလို့ ခုံးထနေသော ဝမ်းပြင်တွင် သားအိမ်ခုံးထလာသည်ကို
ဒေါ်ဆွဲက ထဘီဖြေ လျှော့ပြ၏ ။

“ဒေါ်ဆွဲက ဆေးခန်းလဲ မှန်မှန်လာမပြဘူး၊ အရင်တစ်ခေါက်က
သွေးပေါင် တစ်ရာလေး ဆယ်၊ ကိုးဆယ်ထဲရှိတာ၊ အငန်မလျှော့ဘူးထင်တယ်ဗျာ”

“လျှော့ပါတယ်ဆရာရယ်၊ ဆားတောင် မပါသလောက်ဘဲ၊
အချို့မှုန့်ကလေးနဲ့ ဆီကလေးနဲ့ လူးပြီး...”

ဇွဲညီက နဖူးကို ဆတ်ခနဲရိုက်သည်။

“သေရော..အချို့မှုန့်လဲ လျှော့ခိုင်းထားတယ်လေ ဒေါ်ဆွဲရဲ့၊ အင်း...
ခက်တာပဲ”

လူနာခုတင်ပေါ်တွက် ပက်လက်လှဲနေသာ ဒေါ်ဆွဲသည်
မျက်လုံးကလည်ကလည်နှင့် မျက် နှာငယ်စွာဖြင့် ဆရာဝန်ကို ကြည့်နေသည်။
ထူထိုင်းရိုးအသော်လည်း တစ်ခု ပြတ်သားနေသည်မှာ ဆေးရုံမတက်ဖို့
ဘူးခံငြင်းခံနေခြင်း ဖြစ်၏ ။

“ကျွန်မ သေချာမှတ်သွားပါ့မယ် ဆရာရယ်၊ မှာတဲ့အတိုင်း လုပ်ပါ့မယ်၊
ဆေးရုံတော့ မသွား ပါရစေနဲ့”

ဇွဲညီ ခေါင်းဖွကုတ်သည်။ မာပြီးကြမ်းသော ဆံပင်တွေ

ပွထောင်လာသဖြင့် လက်ဖြင့်ပြန်ဖိ ချရသည်။

“ခင်ဗျား ဆေးရုံမသွားရင် ကျွန်တော် စိတ်ဆိုးရလိမ့်မယ်၊
ဆေးလဲမကုဘူး ဘယ့်နှယ့်လဲ”

ဒေါ်ဆွဲသည် သွေးအားနည်းပြီး ဖြူရော်ရော်ဖြစ်နေသော မျက်နှာသည်
အားငယ်ကြေကွဲ ခြင်းများဖြင့် မှိုင်းမှိုင်းသွားသည်။

“ဆရာကုမပေးရင် ကျွန်မ သေရုံရှိတာပါပဲ”

သူမ၏ မျက်လုံးတွေ စိုစွတ်လာသောအခါ ဇွဲညီ
အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားကာ လက်ကာဟန့် တားသည်။

“ငိုတော့မငိုလိုက်ပါနဲ့ ဒေါ်ဆွဲရာ၊ ကျွန်တော်က ဆေးရုံတက်စေချင်လို့
တင်းကြပ်တာပါ။ မသွားတော့လည်း လုပ်ပေးရတော့မှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် မနက်ဖြန်
ဆက်ဆက်လာနော်၊ မလာဘဲ မနေနဲ့၊ အင်း...ခွကိုကျရော...”

ဇွဲညီတို့ကျောင်းတွင် သင်ကြားလာရသည်မှာ
ကိုယ်ဝန်ဆောင်သွေးဆိပ်တက်လျှင် သွေး ပေါင်ချိန်တစ်ရာခြောက်ဆယ်၊
တစ်ရာလောက်တက်လာသည်နှင့် ဆေးရုံတင်ဖို့ ဖြစ်သည်။

အပြင်ဘက်မှာ အထွေထွေစကုပြီဆိုတော့ လူနာက
အခက်အခဲတွေတင်ပြကာ ဆေးရုံ မတက်ပါဘူး လျှောက်လဲခြင်းအထွေထွေနှင့်
ရင်ဆိုင်ရကာ စာအုပ်ကြီးပုံစံမှ သွေလွှဲလာတတ် သည်။

“ဒေါ်ဆွဲရဲ့အဘိုးကြီး၊ အဲလေ..ဟိုဒင်း အမျိုးသား ပါမလာပါလား၊
လိုက်မပို့ဘူးလား”

“အဘိုးကြီး မူးနေလို့ပါ ဆရာ”

“သောက်တတ်သလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာရယ်၊ သူက ကျပ်လာရင် မူးလဲမူးတယ်”

“ဟုတ်သားပဲ ကျပ်လာရင် သွေးပေါင်လဲ တက်လာတတ်တယ်၊
ကျပ်နေရင် ပိုတောင် လိုက် လာသင့်သေးတယ်ဗျာ”

“လာမှာပါဆရာ လက္ခဏာမရှိသေးတာနဲ့”

လက္ခဏာ...လက္ခဏာ..။

ဒေါ်ဆွဲပြောသော လက္ခဏာဆိုသည်မှာ ငွေရေးကြေးရေးဖြစ်သည်။
အခြေခံလူတန်းစား အများစုကို အတော်ဒုက္ခပေးနေသော လက္ခဏာပင်။

“ဝေဒနာကို မွေးမထားပါနဲ့လို့ ပြောလိုက်စမ်းပါ ဒေါ်ဆွဲရယ်၊
မရှိသေးရင် ရှိတဲ့အခါပေး၊ မရှိ တဲ့အဆိုး မပေးတော့ကော ဘာဖြစ်သလဲ၊ ကျွန်တော်
ကမ္မသကာ သဘောထားပါတယ်ဗျ”

“နိဗ္ဗာန ပစ္စယော ဟောတု” လို့ ဇွဲညီ ပြောချင်သည်။ သို့သော်
ဇွဲညီမှာကလည်း နောက် ကြောင်းမအေး၊ အဖေတစ်ယောက်တည်း၏
အငြိမ်းစားလစာနှင့် အလျင်မမီနိုင်သော ညီ၊ ညီမတစ် ခု၏ ပညာရေးနှင့်
ဝမ်းရေးအတွက် ဇွဲညီ တာဝန်တွေရှိနေသေးသည်။ အနှီလက္ခဏာသည် ဇွဲညီ ဆို
သော ဆရာဝန်၏ နားတွေကို တစ်ခါတစ်ရံ ပင်းစေပြီး မျက်လုံးတွေကိုလည်း
တစ်ခါတစ်ရံ ကန်းစေ တတ်ပါကလား။

ဦးဘသိန်းသည် ဖြူဖြူသေးသေး ပုပုပျပ်ပျပ်ကလေး ဖြစ်သည်။ သူလို
လူဖလံကလေးတွင် ရင်ကျပ်ရောဂါ ရှိနေသည်မှာ အံ့ဩလောက်စရာမရှိ။ သူ၏
သွယ်လျသော မေးရိုးတွေက စိတ်ထိ ခိုက်လှုပ်ရှားလွယ်မှုကို ဖော်ပြနေသောကြောင့်
စိတ်အဟုန်အားဖြင့် နှလုံးသွေးလေ ရိုက်ခတ်နိုင် ကြောင်း ဖြေရှင်းထားပြီးသားပင်။

ဝေဒနာဖိစီးခြင်းနှင့် ဇရာထောက်ခြင်းက ဦးဘသိန်း၏
ရုပ်ရည်အမူအရာ အပြောအဆို သန့် ပြန့်ရည်မွန်မှုကို မလွှမ်းမိုးနိုင်ပေ။

ဒေါ်ဆွဲမှာမူ အသက်ငယ်ရွယ်ပြီး ရိုးအနှိမ့်ချမှုကလေးသာ မရှိဘူးဆိုလျှင်

သူမ၏ အကျဉ်း တန်သော ရုပ်ရည်၊ ကြံ့ခိုင်မြင့်မားသော အရပ်အမောင်းတို့က များစွာကြမ်းတမ်း ခက်တရော် နေစေပေလိမ့်မည်။

“မနက်ဖြန်တော့ ပြန်လာဦး ဒေါ်ဆွဲ”

ဒေါ်ဆွဲသည် နွမ်းဖတ်သော ငါးကျပ်တန်နှစ်ရွက်ကို ဖြန့်ကိုင်ရင်း နှုတ်ခမ်းတလှုပ်လှုပ်နှင့် မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေသည်။

“ဒါပဲ ယူထားပါဦး ဆရာရယ်၊ ကျွန်မ သိပ်လဲအားနာတယ်”

ဇွဲညီ အပြေးအလွှား စိတ်တွက်တွက်သည်။ ခုနစ်ကျပ်ဆိုလျှင် ဆေးဖိုးကာမိပြီး...

“သိပ်အားနာရင် ဒီသုံးကျပ် ပြန်ယူသွား၊ ဆိုက်ကားနဲ့ပြန်၊ မနက်ဖြန်ပြန်လာ၊ လက္ခဏာမ ပြေလည်လဲ လာခဲ့၊ ကျွန်တော့်ကို တမျှော်မျှော်ဖြစ်နေအောင် ဒုက္ခပေးပါနဲ့ဗျာ”

“လာပါ့မယ် ဆရာရယ်”

ဇွဲညီအနေနှင့် ဖြစ်နိုင်လျှင် ဒေါ်ဆွဲကို ဆေးရုံအရောက် လိုက်ပို့ရုံမက ဆေးရုံတင်ပေးကာ ဆေးပညာရှင်တွေထံမှာ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ အပ်နှံပေးချင်သည်။

သို့သော် ဒေါ်ဆွဲခမျာမှာ ဦးဘသိန်း၏ ဝေယျာဝစ္စနှင့်ကျန်းမာရေးအတွက် သံယောဇဉ်ဝင် နေတာမို့ ဆေးရုံတင်တောင် လက်မှတ်ထိုးပြီးဆင်းမှာ၊ ဒါမှမဟုတ် တိတ်တဆိတ် ပြန်ပြေးမှာ စိုးနေ ရသည်။

လက္ခဏာရှိအောင် လုပ်မပေးနိုင်သရွေ့ ဇွဲညီ ခေါင်းယမ်းကာ သည်ပြဿနာကို ခါထုတ်ပစ် ပြီး နောက်ထပ် လူနာတစ်ယောက်၊ နောက်ထပ် ဝေဒနာတစ်ခုဆီ အာရုံပြောင်းလိုက်ရသည်။

အချိန်မှာ ည ရှစ်နာရီခွဲနေပြီ။

ဇွဲညီ၏ ဝမ်းဗိုက်ကလည်း ထုသားပေသား ကျနေကာ မစားသေးသရွေ့

ဆာလောင်ခြင်း မရှိ။

အကြောအားဆေးသွင်းချင်သော လူနာတစ်ယောက်သာ ကျန်တော့သည်။ သူက တစ်လ နှစ်ခါလောက်မှ အကြောဆေးမသွင်းရလျှင် နေမကောင်းသော အစွဲအလမ်းတစ်မျိုး ရှိပြန်သည်။

“သက်ချဲ့ဦးရေ...လာကိုင်ပေးစမ်းပါဦးကွ”

သက်ချဲ့ဦးက ဦးတင်ညွန့်၏ ပိန်လိုသော လက်မောင်းကို ကိုင်ညှစ်ပေးသည်။ သွေးကြော ကြီးများ ထောင်ထလာ၏ ။

“ကျွန်တော် အိမ်ပြန်အိပ်မယ်နော် ဆရာ”

“ဟ... ငါ့တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်မှာပေါ့ကွ၊ သရဲကြောက်တယ်ကွာ”

ဇွဲညီနောက်မှန်း သက်ဦးချို နားလည်သည်။ ပြုံးလည်းပြုံး၏ ။

ဦးတင်ညွန့်ကသာ မျက်နှာကို တစ်ဘက်စောင်းလှည့်ထားရာမှ ဆရာဝန်ဘက် လှည့်လာ သည်။

“သမ္မုဒ္ဒေ နာနာဖိရုတ်ဆရာ၊ မေတ္တာပို့ အမျှဝေလိုက်ရင် ဖယ်သွားကြတာပါပဲ”

သက်ချဲ့ဦး အသံထွက်အောင် ရယ်သည်။

ဇွဲညီက မျက်မှောင်ကုတ် ဟန့်တားလိုက်ရ၏ ။

“ကျွန်တော့်ညီဝမ်းကွဲတွေ ရှင်ပြုမယ်ဆရာရဲ့၊ ဒီနေ့ အလုပ်အကိုင်နေ့”

“ဒါဆို မနက်ဖြန်လဲ မင်း သွားရဦးမှာပေါ့”

“ဆေးခန်းလာဖွင့်မယ်လေ ဆရာ၊ ဆေးခန်းပိတ်မှ ကျွန်တော်နဲ့ဆရာ ဘုန်းကြီးကျောင်း သွားစားကြမှာပေါ့”

“မဆိုးဘူး၊ မင်းဉာဏ်အိုးကြီး ကွဲတယ်”

အပ်မှတစ်ဆင့် ဆေးထိုးပိုက်ထဲသို့ သွေးများ ဖြာခနဲ ဝင်လာသည်။

“ရပြီ သက်ချဲ့ဦး၊ လွှတ်လိုက်တော့၊ လက်သီးဆုပ်ဖြေလိုက်ဦးလေ”

သက်ချဲ့ဦးသည် ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာပင် အရှေ့ခန်း

ပြန်ထွက်သွားသည်။ ပြတင်းတွေ တံခါးတွေ ပိတ်ဆို့နေသံ ကြားရ၏ ။

ဇွဲညီ ဆေးခန်းလာဖွင့်စဉ် ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးထွန်းဝိတ်

အဖော်လိုက်လာသည်။ တစ်ပတ်မျှသာ နေထိုင်သွားသော်လည်း

တစ်ရပ်ကွက်လုံးနီးပါး အသိအကျွမ်း ဖြစ်သွားသည်။

သက်ချဲ့ဦး၏ မိခင်နှင့် ကွမ်းယာဆိုင်တွင် ဆေးလိပ်ဝယ်ရင်း၊

ကွမ်းစားရင်း တရင်းတနှီး စကားလက်ဆုံကျရာမှ သူ ရန်ကုန်ပြန်သွားသောအခါ

ဇွဲညီအတွက် တပည့်လည်းဟုတ်၊ အဖော် သဟဲကလေးဟုလည်း ဆိုနိုင်သော

သက်ချဲ့ဦးကို ထားရစ်နိုင်သည်။

“ဖြစ်ပါ့မလား အဖေရာ၊ ကျွန်တော်က သူတို့အကြောင်း ဘာမှသိတာလဲ

မဟုတ်ဘဲနဲ့၊ တော် ကြာ ပြဿနာပေါ်ရင် အခက်” ဟု ဇွဲညီ အထွန့်တက်သည်။

ဦးထွန်းဝိတ်က “စခန်းမှူးဆီကော ၊ ရပ်ကွက်လူကြီးဆီပါ ငါ

မေးမြန်းစုံစမ်းပြီးသားပါကွ” ဟု ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ပြန်ပြောလေ၏ ။

“သက်ချဲ့ဦးတို့က မောင်နှမကိုးယောက်ရှိသည်။ ဖခင်မှာ

အသက်သုံးဆယ်ကျော်ကတည်း က မျက်စိလုံးလုံးကွယ်သွားခဲ့သည်။ “အိမ်စောင့်ပေါ့

သားရာ၊ ယောက်ျားဘာဝ အပျော်အပါးဆို တာ ဘာမှ မမြင်မသိမရှိတော့ အဟဲ...

သဘောပေါက်..သဘောပေါက်” ဟုဆို၏ ။

သက်ချဲ့ဦးကို မိခင်က ကျောင်းထားပေးသော်လည်း

ခြောက်တန်းသုံးခါလောက် ကျပြီး နောက် ကျောင်းမနေတော့ဘဲ

ဆိုက်ကားနင်းသည်။ ကားနှင့်ဆိုက်ကား ချိတ်မိရာမှ ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရကာ

ခြေတစ်ဘက် ဆာနေသည်။

ဇွဲညီသည် သက်ချဲ့ဦးကို ကျွေးမွေးသည်။ အဝတ်အစား ဝယ်ပေးသည်။ တစ်လတစ်ရာ ပုံမှန်ပေးရုံမက သူ့မိသားတစ်စုလုံး၏ ကျန်းမာရေးကိုလည်း တာဝန်ယူထားရလေသည်။

ဒေါ်ဆွေတို့အကြောင်း သက်ချဲ့ဦးထံမှ ဇွဲညီ တစ်စွန်းတစ်စ သိခဲ့ရသည်။ “ဦးလေးဦးဘသိန်း က လက်ကြောမတင်းဘူး ဆရာရ၊ စံပြဆေးပေါ့လိပ်ခုံ ပိုင်နေတုန်းကတော့ ဘာအရေးလဲ၊ ဒေါ်ဆွေ ကိုလဲ ကောက်ယူရော သမီးက အမွေဖြတ်လိုက်တာ ဒုက္ခကို လုံးလုံးဖြစ်ပါရော” ဟု သူက ဖွဲ့နွဲ့ သည်။

ဦးတင်ညွန့်ကျပြန်တော့ သူ့ထံ မှီခိုနေထိုင်ကြသော သားမိသားစုကို နေစရာသာပေးကာ လုံးဝမကျွေးမွေး မပေးကမ်းပေ။ “ငါ့ အိုစာမင်းစာကို ကျန်းမာရေးအတွက်ပဲ သုံးမယ်ကွာ၊ ငါသေမှ ကျန်သလောက် သင်းတို့ယူကြစေ” ဟု အတိအလင်း ကြေညာထားသည်ဆို၏ ။

“လက်ကွေးထား ဦးလေး၊ ဖြည်းဖြည်းထ ဟုတ်ပြီ၊ ညကျ ဒီဆေးကလေး သောက်ပြီး အိပ် ရာဝင်၊ အိပ်ပျော်မှာပါ၊ သုံးရက်နေရင် ဦးလေး ထူးခြားလာလိမ့်မယ်”

ဦးတင်ညွန့်၏ လက်ကသုံးတောင်ဝှေးကို လက်ထဲအရောက် ထည့်ပေးလိုက်ရသေးသည်။

“ဟဲ့..ကောင်လေး၊ ငါ့လာတွဲစမ်းပါဦး၊ မင်းတို့ကွာ၊ လူကြီးက တည့်တည့်ပြောမှ ရိပ်မိရုံရှိ တယ်၊ ခေတ်လူငယ်တွေမှာ လုံးဝ ဂါရဝတရား မရှိပါဘူး”

သက်ချဲ့ဦးသည် ခေါက်တံခါးတစ်ဝက် လှစ်ထားကာ ဦးတင်ညွန့် အပြင်ထွက်သွားသည်အ ထိ စောင့်သည်။

ဆိုက်ကားဆရာကလေးက အဘိုးကြီးကို တွဲခေါ်သွားရင်း
လည်ပြန်ကြည့်ပြီး မျက်နှာရှုံ့ပြ ကာ သက်ချိုးပြီးက ဘယ်နာရီထဲ
ဘက်မထိုးထည့်ပြီး လက်လေးချောင်းကို ခါပြ၏။

တွေ့စက သူ့ကို ဇွဲညီ စိတ်တိုင်းမကျ။
သနပ်ခါးပါးကွက်ရိုက်ထားလေ့ရှိသော အနှီ လူဖလံ ကလေးကို ဇွဲညီက
မိန်းမလျာကလေးဟု ထင်မှတ်ခဲ့သည်။

သို့သော် သတ္တိသည် လူအရွယ်အစားထက်
စိတ်ဓာတ်အင်အားအပေါ်မူတည်ကြောင်း သက်ချိုးပြီးက ပြသသည်။
မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို အိမ်မှုကိစ္စ ထိန်းသိမ်းပြီး ယောက်ျားလေးလို လည်း
ဆေးခန်းတာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းသည်။ ဆေးကုသခြင်းကိစ္စမဟုတ်လျှင်
သူနှင့်ပြီး လောက်သော အမှုကိစ္စတို့ကို ဇွဲညီထံ မပို့။

“ငါတော့ သိမ်းပြီးပြီဟေ့၊ မင်းလိုက်လာခဲ့တော့၊ ခြေသလုံးတွေ
တောင့်တယ်ကွာ”

ဇွဲညီသိမ်းသည်မှာ ပိုက်ဆံဖြစ်သည်။

သက်ချိုးပြီးသိမ်းစရာတွေက ဆေးခန်းတစ်ခုလုံး မွစာကြဲနေသည်။

ပွင့်နေသာ ဆေးပုလင်းတွေကို အဖုံးပြန်ပိတ်ကာ နေရာတကျ
ပြန်စီရသည်။ ဆေးထိုးပိုက် တွေ၊ အပ်တွေ တစ်ခုချင်း သန့်အောင်ဆေးရသည်။
သွေးပေါင်ချိန်ကိရိယာကို သေချာပြန်ရစ် ပိတ် ဆို့ရသည်။ အမှိုက်တွေ သွန်ရသည်။

လူနာ အော့အန်သွားလျှင်၊ ကလေးသေးပေါက်ချသွားလျှင်
အညစ်အကြေးများကို ညတွင်း ချင်း ဆေးကြောသုတ်သင်ရလေသည်။

“ဒေါ်ဆွဲကြီးက ချောချောမောမောမှ မွေးပျံ့မလား ဆရာ”

“ဟေ...ဒါတော့ သူ့ရဲ့ဉာဏ်နဲ့ ကံအပေါ် မူတည်တာပေါ့၊ ဉာဏ်ရှိရင်

အန္တရာယ်ရှိတာ နား လည်ပြီး အနေအထိုင်၊ အစားအသောက် ဆင်ခြင်မယ်၊
ကံကောင်းရင် ရောဂါကို ထိန်းကွပ်သွားနိုင် ပြီး ချောချောမောမော မွေးမယ်၊
ဒါပဲပေါ့”

“ဦးဘသိန်းရဲ့သမီးက ကျိန်စာအပြတ်တိုက်နေတာဆရာရ၊ ဒါကြောင့်
ကျွန်တော်စိုးရိမ်တာ”

ဇွဲညီက အပေါ်ထပ်တက်မည့်ဆဲဆဲ လှေကားရင်းမှ သမင်လည်ပြန်
လှည့်ကြည့်သည်။

“ဘယ်သူ”

“ကောလိပ်ကျောင်းသူလေ ဆရာ၊ ဦးဘသိန်းရဲ့ အရင်အိမ်ထောင်က
ရတဲ့သမီး၊ ဆရာကြိုက်တဲ့ စံပြဆေးပေါ့လိပ်ခုံပိုင်ရှင်ဟာကော ဆရာရာ၊
ခင်ခင်..ခင်ခင် ဂုဏ်ကြီးရှင်”

“ဟုတ်သားပဲ ငါမေ့သွားလို့ပါ”

“လူတွေ့ပြီးရင် ဆရာ မမေ့တော့ပါဘူး လှချက် ရက်စက်တယ်”

“မမေ့ချင်ပါဘူးကွာ၊ မဟုတ်ရင် ငါပျင်းလွန်းလို့၊ ဒါပေမယ့်
ရှင်းရှင်းတော့ပြော၊ ခုနေတော့ ငါ ကြိုက်တာ စံပြဆေးပေါ့လိပ်ကွ ဆေးလိပ်ခုံပိုင်ရှင်
မဟုတ်သေးဘူး”

သက်ချဲ့ဦးသည် ပြုံးစစပြောသော ဇွဲညီ၏ စကားကြောင့် သဘောခွေ့စွာ
ပြုံးသည်။

“မတွေ့သေးလို့ပါ ဆရာရာ”

ဆရာဝန်ဖြစ်လေတော့ အသားညိုညို၊ အရပ်မနိမ့်မမြင့်၊
သင့်တင့်သန့်ပြန့်သော ရုပ်ရည်ရှိရုံ မျှနှင့်လည်း ကျော်သူလိုပြော၊
ခင်မောင်ထူးဆိုလိုဆို၊ နာမည်ကြီးသူဖြစ်လျှင်ဖြစ် တန်းတူတာ မတူ တာ ဘေးချိတ်၊

နာမည်တပ်နေကြသည်။ ငါက ပိုချောတာကွ” ဟု ဇွဲညီက နောက်ဖြစ်အောင် နောက်နေသေးသည်။

ဆရာဝန်၏ တပည့်ဖြစ်ကတည်းက သက်ဦးချို့ကို လူတွေက အရေးအရာ သွင်းလာသည်။ ဆရာဝန်က လူပျိုဖြစ်သောကြောင့် အပျိုတွေကရော သမီးရှင်တွေကပါ စိတ်ဝင်တစား သက်ဦးချို့ ထံ စပ်စုကြ၏ ။

စကားစပ်မိသောကြောင့် ဦးဘသိန်းနှင့် ဒေါ်ဆွေအကြောင်းပြောပြရင်း ခင်ခင်ငြိမ်းအောင် အကြောင်းလည်း သက်ချို့ဦး ဖောက်သည်ချဖြစ်သည်။

ဆရာဝန်ဇွဲညီက “ခင်ခင်....ခင်ခင်...ဂုဏ်ကြီးရှင်” ဟု မှတ်ချက်ချသည်ကို သက်ချို့ဦး နားထဲ စွဲနေသည်။ “ငါ့အဖေတို့ခေတ်က ခေတ်စားခဲ့တဲ့ ရုပ်ရှင်ထဲကလိုကွာ” ဟု ဆရာက ပြောခဲ့ ၏ ။

ပိတောက်ကုန်းမြို့သူတွေ လှသော်လည်း သူ မကျပါဘူးဆိုသော ဆရာမျက်မှောက်သို့ ခင်ခင်ငြိမ်းအောင်အား ရောက်စေချင်သေးသည်။

“ကျွန်တော် အခုလာမယ် ဆရာရေ၊ ဟင်းချို လာနွေးပေးမယ်”

“မနွေးနဲ့တော့ကွာ၊ မစောင့်နိုင်ဘူး”

ဇွဲညီ၏ အသံက လှေကားထိပ်မှ ပျံ့လွင့်လာသည်။

သက်ချို့ဦးက ကပျာကယာ ဗီရိသော့ ပိတ်သည်။

လူနာစာအုပ်တွေကို အမည် အကွာရာစဉ်အတိုင်း မစီနိုင်တော့။

လှေကားထစ်များကို လေးငါးထစ် ကျော်လွှားပြေးတက်သွားသည်။
ယိမ်းထိုးလိမ်ဖယ်တာ ကလွဲပြီး ခြေကုတ်တော့ မြဲလေသည်။

“ချိုင့်ကလေးတော့ ဖွင့်ပေးပါရစေဦး ဆရာရယ်”

ရေချိုးခန်းဆီမှ အသံပြန်လာသည်။

“ငါ လက်ဆေးနေပြီး ခင်မောင်သက်ချိဦးရေ”

x x x

အခန်း (၃)

ဒေါ်ရွှေမြသည် စံပြဆေးပေါ့လိပ်ခုံပိုင်ရှင် ဖြစ်သော်လည်း ရံဖန်ရံခါမှသာ ဆေးပေါ့လိပ်ဖွာ သည်။ အလှူအတန်းတွေ၊ လူစုလူဝေးထဲမှာတွေသာ အောင်မြင်သော စံပြဆေးလိပ်ခုံပိုင်ရှင်ဖြစ် ကြောင်း သတိထားမိစေလိုသည့် သဘောနှင့် ဂုံးကွင်းစိန်လက်စွပ်ကြီး ဝင်းခနဲ လက်ခနဲဖြာသွား အောင် လက်မြှောက်ကာ မြှောက်ကာ ဖွာရှိုက်တာက များသည်။

“တကယ်တမ်း ကြိုက်နှစ်သက်တာက ငါးသုံးလုံးစီးကရက်။

ဝါးပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ဒေါ်ရွှေမြက အမြိုင့်သား ထိုင်နေသည်။ နဖူးပြင်ကျယ် မောက်ပြီး မျက်နှာရှည်ရှည်၊ သွားက အတန်ငယ်ခေါ်ချင်သည်။ အုန်းဆီရွဲ့ရွဲ့နှင့် ဆံပင်ကျဲပါးပါးကို ဆံထုံးတော်ကြီး ကွမ်းစိမ်းသီး ထုံးထားသည်။ အရပ်မမြင့်လှသော်လည်း ပိန်ကပ်လွန်းလှသဖြင့် ရိုးကြီးဂေါင်ဂင် ကလန်ကလားကြီး ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဒေါ်ရွှေမြသည် အပျိုဘဝကတည်းက အိမ်မွေးခြံပေါက် ဘုမကလေး သွေးပေး သော ရှင်မတောင်သနပ်ခါးကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ဖွေးနေအောင် လိမ်းနေကျ အကျင့်ပါကာ မွေးကြိုင်သင်းပျံ့နေလေ့ရှိသည်။ ယခုလည်း ကျေးဇူးခံ ကျေးဇူးစားအဖြစ် စွဲမြဲခိုကိုးနေသော ဒေါ်ဘုမက သမီးအေးမူကို အခစားပို့ထားသောကြောင့် ဒေါ်ရွှေမြသည် ရှိရင်းစွဲအကျင့် ဆက်လက် စွဲမြဲနေနိုင်သေးသည်။

“ဟိုထောင့်က ခင်အေးသမီး၊ အတော် အလုပ်ဖြစ်နေပြီလား”

ဆေးရိုးဗန်းရှေ့မှာ ခေါင်းမဖော်တမ်း အပန်းတကြီး

ဆေးလိပ်လိပ်နေသော ဆယ်နှစ် ဆယ့် တစ်နှစ်အရွယ် ရှင်မီးကလေးနှင့်
ဆံတိုကလေးကို ဒေါ်ရွှေမြက လှမ်းမေးသည်။

မိန်းကလေးက မကြား၊ သနပ်ဖက်အကြောလည်အောင်
ကြိုးစားလိပ်နေ၏ ။

“အမေကြီးမေးနေတယ်လေ စာဥ၊ ဖြေလိုက်ဦးပေါ့အေရဲ့”

နံဘေးမှ ဒေါ်မညွန့်က စာဥကျောကုန်းကို တံတောင်နှင့်တွတ်ပြီး
ပြောသည်။

ပိန်သေးသေး စုတ်ချွန်းချွန်း မျက်နှာကလေး ဆတ်ခနဲမော့လာသည်။
မျက်တွင်းချောင် သော မျက်လုံးကြီးတွေက ထိတ်လန့်သွားကြောင်း ဖော်ပြနေသည်။

ငါ့များ သရဲသဘက် မှတ်လို့ ဒီလောက်ကြောက်နေ၊ ထိတ်နေရသလား
ခင်အေးသမီးရဲ့၊ ကတည်းမှ ပြစမ်းပါဦး၊ ညည်းလိပ်ထားတဲ့ လက်ရာ”

စာဥသည် တစ်ချိန်တည်း စလိပ်သူတွေ အလိပ်ရာကျော်ပြီးချိန်တွင်
နှစ်ဆယ်ပင် မပြည့် တတ်သေးသော ဆေးပေါ့လိပ်တွေထဲမှ ကောင်းနိုးရာရာ
ရွေးချယ်ရင်း ဘယ်အလိပ်ကောက်ကိုင် ရမှန်း မသိဘဲ ရှိသည်။

ဒေါ်ရွှေမြက စီးကရက်ကို ဟန်ပါပါရှိက်ရင်း မျက်စောင်းကြီး လက်ခနဲ
ထိုးပစ်သည်။

“ငါ့ဆီ တစ်လိပ်ကမ်းလိုက်စမ်းပါ မညွန့်ရယ်၊ ဒီကောင်မလေး
တောင်ကိုင်မလို မြောက် ကိုင်မလို လုပ်နေတာ ငါစိတ်မရှည်လွန်းလို့”

ဒေါ်မညွန့်သည် စာဥကို အားမလိုအားမရ စိုက်ကြည့်သည်။ ဝါဖန့်ပြီး
အချိုးပြေမည်ထင် သော တစ်လိပ်ကို ကောက်ယူကာ ညာလက်နှင့်ကမ်းပေးစဉ်

ဘယ်လောက်ချောင်းများနှင့် ညာ လက်ဖျံကို ထိထား၏။

ဒေါ်ရွှေမြက ဆတ်ခနဲဆွဲယူကာ မျက်တောင်မှေးစင်းကာ ကြည့်သည်။
စက္ကန့်ပိုင်းကလေး။

စာဥ မျက်တောင်တစ်ချက်မျှမခတ်ဘဲ အသက်အောင့်ကာ
စောင့်နေသည်။

ဒေါ်ရွှေမြက ဆေးပေါ့လိပ်ကို ပယ်တောင်းထဲသို့ လက်နှင့်တောက်ပြီး
လွင့်ပစ်လိုက်သည်။ တောင်းထဲ တန်းတန်းမတ်မတ် လွင့်ကျသွား၏။

စာဥ၏ မျက်နှာလည်း ဆီးရွက်မျှ ငယ်သွားသည်။

“ဖင်ကြောမှ မစိုက်ဘဲနဲ့ ဖင်ကြောတက်နေတာကို ဘယ်လိုစံပြလို့
သတ်မှတ်မလဲ၊ စုတ်ပြတ် တယ်ပဲ ပြောရမယ်”

စာဥမျက်ရည်ဝဲလျက် ခေါင်းငုံ့သွားသည်။

“အစီခံထည့်ကတည်းက ဖင်ကြောလွတ်အောင်ထည့်ပြီး
ခေါင်းထောင်ပေါ့ စာဥရယ်၊ အဟင်း ညည်းအမေ ခင်အေးလက်ကို
မီအောင်ကြိုးစား”

ဒေါ်မညွန့်က စာဥကို သွန်သင်ရင်း လှေကန်နှစ်ဘက်နင်းကာ သွားလေသူ
လူယုံလက်ရင်း မခင်အေးကို ဒေါ်ရွှေမြ သတိရလာပြီး သူမ၏ သွေး စာဥအပေါ်
စာနာခွင့်လွှတ်အောင်လည်း ရွှေ နားတော် သွင်းရသေးသည်

မခင်အေးရှိစဉ်က ဆေးလိပ်သမတွေ ရွံ့ကြောက်ကြောက်သည်။
စံပြဆေးလိပ်ခုံသည် သူမ ၏ ခုံပင်ဖြစ်တော့သည့်အလား၊ ဆေးပေါ့လိပ်များအပေါ်
ပြစ်ချက်ရှာသည်၊ အကြောမလည်ဘူး၊ ဖင် ကြောတက်သည်၊ ဖင်ဆုံကျန်နေခဲ့ပြီး
ဖက်တွေ ရေစင်အောင် မခါကြဘူး၊ ကွက်တယ်။

ယခု မခင်အေး သားအိမ်ကင်ဆာဖြင့် ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီး ကျန်ရစ်သူ

ရင်သွေးပုစုခရုကို အကြီး မက ထိန်းကျောင်းကာ အလတ်မက
ဆေးလိပ်လာလိပ်ရသည်။ တစ်နေ့ အလိပ်သုံးရာ မပြီးတတ်၊ တစ်ရာမှ
တစ်ကျပ်လေးဆယ်နှုန်း။ ဖခင်ဆိုက်ကားဆရာကလည်း အံ့နာကြေးနုတ်လိုက်လျှင်
တစ် ဆယ်၊ ဆယ့်ငါးကျပ်သာ ကျန်သည့်အထဲမှ အဖြူကလေး မော့ချင်သေးသည်။

ဒေါ်မညွန့်ကျတော့ကော။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ခါးချည့်အောင်
ကုန်းရုန်းလိပ်တာက တစ်ထောင် ထောင့်တစ်ရာပြီးပါရဲ့၊ လင်ကိုယ်မယား
နှစ်ယောက်တည်းမို့ စားအိုးကလည်း သေးပါရဲ့၊ ယောက်ျားက အလုပ်လက်မဲ့။
သည်ကြားထဲ ကြုံရင်ကြိုသလို ဖဲရိုက်ချင်သည်။ အိမ်နီးပါးနားမှာ
အသုဘမရှိပါစေနှင့်ဟု ဒေါ်မညွန့် ဆုတောင်းရ၏ ။ ဖဲရုံးပြီဆိုမှဖြင့်
ဒေါ်မညွန့်ထဘီပင် ချမ်းသာမ ပေးဘဲ ငါးကျပ်၊ တစ်ဆယ်နှင့် ပေါင်နှံတတ်သည့်
ယောက်ျား။

“ဟိုကောင်မအကြောင်း ဘာကြားသေးလဲ မညွန့်”

ဆေးပေါ့လိပ်ကို ဆံထိုးနှင့် ခေါင်းချိုးနေရာမှ ဒေါ်မညွန့်
မော်ကြည့်သည်။ သူမ၏ ညာမျက် လုံးမှတိမ်သည် မျက်ဆန်ကို အုပ်ဆိုင်းလုမတတ်
ရှိ၏ ။

မလှမ်းမကမ်း ဆေးဗန်းကိုယ်စီချကာ သနပ်ဖက်ရေဆွတ်ခါသူ၊
ခေါင်းထောင်းသူ၊ ခေါင်းချိုး သူ၊ တံဆိပ်ကပ်သူ ဆေးလိပ်သမတွေထဲက
ကြားလိုက်သူတွေက နားစွင့်သည်။

စကားအဆက်အစပ်မရှိ၊ နာမည်မဖော်ညွှန်းသော်လည်း
ဟိုကောင်မဆိုတာ လောလော ဆယ် မဆွဲကို ရည်ရွယ်ကြောင်း အလိုလိုနားလည်၊
အလိုလိုသိသည်။

“မမွေးသေးဘူး အစ်မ၊ တော်တော်လေး မကျန်းမာဘူးကြားတယ်၊
ဒင်္ဂါးဆော့လိပ်ခုံက အိမ်လိပ်ပေးတာ ခါတိုင်းလို မလိပ်နိုင်ဘူး၊ တစ်နေ့

တစ်ထောင့်တစ်ရာလောက်ပြီးတဲ့မိန်းမဟာ လေးငါးရာတောင်
အနိုင်နိုင်ဖြစ်နေတယ်။ ပိုကျန်အောင် ကိုယ့်ဖက်နဲ့ကိုယ် လိပ်သတဲ့”

ဖက်ဝယ်ပြီး ဆေးလိပ်ခုံမှပေးသော ဆေးနှင့်လိပ်လျှင်
အလိပ်တစ်ထောင်လျှင် မိမိအတွက် လေးဆယ်ကျန်မည်။

“သင်းက ဖက်ဖိုးကော ရင်းနှီးနိုင်လို့လား”

“ကိုဘသိန်းလက်ပတ်နာရီ ရောင်းတယ်ပြောတယ်”

ဒေါ်ရွှေမြ နှုတ်ခမ်းထူကြီးကို မဲ့ရွဲ့လိုက်သည်မှာ မျှော့ကြီးလို
မည်းပြားပြားကြီး ဖြစ်သွား သည်။

“မိလှရီဆင်သွားတဲ့ နာရီပေါ့။ အခုတော့ မယားစရိတ်သုံးရပြီလေ၊
လက်ကြောမတင်းဘဲ မယားငယ်နေချင်တဲ့လူ ဒီလိုပဲဖြစ်မပေါ့”

ဆေးလိပ်သမတွေ မျက်နှာမဖော်ဘဲ ဆေးလိပ်သာ
မဲပြီးလိပ်နေကြသည်။

ဒေါ်မညွန့်သည် ဆေးလိပ်သမများနှင့် ဆေးလိပ်ခုံပိုင်ရှင်တို့အကြား
ကြီးသောအမှုသေး အောင်၊ သေးသောအမှု ပပျောက်အောင် ရင်ကြားစေ့ပေးသော
အလုပ်ကို စိတ်ပါလက်ပါ ဆောင် ရွက်နေကျဖြစ်သည်။

ရိုးအသော မဆွဲကလေးကို ဒေါ်မညွန့် သနားခင်မင်သည်။

ဒေါ်လှရီလက်ထက်တွင် အေးဆေးသိက္ခာရှိခဲ့သလို
ဒေါ်လှရီကွယ်လွန်ပြီးနောက်မှာလည်း မပြောင်းမလဲ တည်ငြိမ်မြဲဖြစ်သော
ဦးဘသိန်းကိုလည်း ဒေါ်မညွန့် လေးစားသည်။

သူ့ဘာသာ ပုထုဇဉ်သဘာဝ ပေမို့ တစ်ပင်လဲတစ်ပင်ထူတာကို
ဒေါ်မညွန့် ဘယ်လိုအပြစ် မြင်နိုင်ပါ့မလဲ။

မုဆိုးဖိုဖြစ်ရုံမက တစ်ခုလပ်ပင် ဖြစ်စေဦးတော့၊ လူလွတ်တစ်ဦးလို

မထင်ကြီးလက်ခံမိ သော မဆွဲကိုလည်း ဒေါ်မညွန့်ဘယ်လို အပြစ်တင်ရက်ပါ့မလဲ။

“မိလှရီ အရူးထပြီး လင်တစ်ယောက်ကောက်ယူလာကတည်းက ဘသိန်းကို ငါ တစ်စက်မှ စိတ်တိုင်းမကျခဲ့ဘူး၊ တစ်ဆိတ်ရှိ ရင်ကျပ်ထနေတာချည်း၊ ရောဂါသည်ကို မိလှရီမို့ပဲ ရှာရှာဖွေဖွေ ယူတတ်ပလေတယ်”

ဒေါ်မညွန့်၏ တုတ်ခိုင်သော လက်ချောင်းများသည် ဆေးပေါ့လိပ်ကို စံပေတံနှင့် တိုင်းကာ ကတ်ကြေးနှင့် ကိုက်ဖြတ်နေသည်။ ဝါဖန့်ဖန့်ဖက်နံ့သည် ရှူနေကျမို့ နှာခေါင်းတွင် သင်းပျံ့ပျံ့နေ သည်။ ဆေးနံ့နှင့် ရောနှောပြီး မြူဆွယ်နေသည်မှာ လျှာတွင် ခြောက်ကပ်ကပ်နှင့် ချင်ခြင်းတပ်လာ၊ ငတ်မွတ်လာသည်။

သို့သော် ဒေါ်ရွှေမြ၏ စည်းကမ်းအရ နေ့ခင်းဆယ့်နှစ်နာရီမထိုးမချင်း ဆေးလိပ်သမတွေ ဆေးလိပ်မသောက်ရ။ တစ်နာရီ အားလပ်ခွင့်ပေးချိန်မှသာ ထမင်းစားသူစား၊ အကြောဆန့်သူဆန့် လွတ်လပ်စွာ နေနိုင်သည်။

“မိလှရီကတော့ ဆေးပွဲစား၊ ဖက်ပွဲစားတွေနဲ့ ဆက်ဆံဖို့ လုပ်ငန်းသဘော သွန်သင်ပါရဲ့၊ သင်းကဖြင့် အလုပ်မဖြစ်ဘူး၊ ဖက်မို့ သူဝယ်ရင် သူများထက်ပိုတယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ဖက်ညှိတယ် သေးတယ်၊ ဆေးရိုးကျပြန်တော့ ခအောင်းသားရိုးတွေ အောတိုက်ပါလာရော”

“သူကအေးတယ်”

“အေးတယ်လို့ ညည်းတို့က နာမည်ကောင်းလက်မှတ်ပေးနေ၊ အေးတာမဟုတ်ဘူးအေ့၊ နံ တာ ညှိဖျင်းတာ”

ဒေါ်မညွန့်၏ အလိုသာဖြင့် အိမ်က အိမ်ဦးနတ် ဖဲတစ္ဆေလို လောင်းကစားမနေသော ဦးဘ သိန်းသည် လုပ်ကျွေးပြုစုခံထိုက်သည်။ ဖြူဖြူသွယ်သွယ် မင်းသားလေးလို ရုပ်သန့်ခြင်းလည်း သာ သည်။ အတန်းပညာလည်း အင်္ဂလိပ်စာအုပ်တွေ ကိုင်ဖတ်နိုင်အောင်

တတ်မြောက်တာလည်း သာ သည်။ မလှရီ ရှာဖွေကျွေးမွေးတာကိုပင်
ထိုင်စားလိုက်ခဲ့ရကား မဆွဲလို အညတရမိန်းမတစ် ယောက် ရှာဖွေကျွေးမွေးတာကို
ပိုပြီးတော့ ထိုင်စားထိုက်တော့သည်။

“ကိုဘသိန်းလဲ ဆေးခန်းသွားသွားနေရတယ်တဲ့ အစ်မရဲ့”

“ကြားပေါ့အေ၊ ဒါကြောင့် တမင်တကာ မသွားဘဲ
ဆရာဝန်အိမ်ပင့်ပြီးပြတာ၊ ဟိုမှဆုံနေမှ ဖြင့် အကုသိုလ်ပွားနေရဦးမယ်မဟုတ်လား”

“ဒီမှာတုန်းက ဆောင်းတွင်းလောက်ပဲ ကျပ်တာ၊ အခု ဆယ့်နှစ်ရာသီ
တရဲ့ရဲ့နေတာတဲ့၊ သူ တို့နေတဲ့နေရာက ဗွက်ကလဲထူ၊ နွားတွေ၊ ဝက်တွေ၊
ကြက်တွေကလဲ အိမ်အောက်တင်မွေးကြတာ တဲ့”

“မွဲချင်တဲ့ခွေး ပြာပုံတိုးတာကိုး”

ဒေါ်မညွန့် ခင်ခင်ပြန်ရောက်လာပြီး ဖခင်ကို
လိုက်လံရှာဖွေသည့်အဖြစ်ကို ပြန်ပြောင်း သတိရသည်။ ဒေါ်ဘုမနှင့် ဒေါ်မညွန့်က
အဖော်လိုက်ကာ ခင်ခင်ကို စောင့်ရှောက်ကြသည်။ ထိုစဉ် က ဒေါ်ဘုမ မသေသေး။

ခင်ခင်သည် အလိုလိုက်ခံရသောကလေးမို့ သူမအလိုတစ်ခုသာ
ဇွတ်တိုးရယူတတ်တာ တော့ မှန်သည်။

သို့သော် ဝိုင်းလုပ်ဝိုင်းစား ဒေါ်မညွန့်တို့လို အလုပ်သမားများအပေါ်
မောက်ကြွားခြင်းမရှိ။

တစ်ဦးတည်းသော သမီးကလေးမို့ အထီးကျန်နိုင်ကာ တစ်ခါတစ်ရံ
ဆေးလိပ်ခုံရောက် လာပြီး ဝိုင်းဖွဲ့စကားပြောတတ်သေးသည်။

ဖခင်ကို စိတ်ဆိုးသည်မှာ ဆေးလိပ်သမနှင့် အိမ်ထောင်ပြု၍
မဟုတ်ကြောင်း ဒေါ်မညွန့်တို့ နားလည်သည်။ အိမ်ထောင်မပြုစေလိုသည်က
ခင်ခင်ဆန္ဒအရင်းခံဖြစ်ပေသည်။

ဒေါ်လှရီကွယ်လွန်စဉ်ထက်ကပင် ပိုပြီးပြင်းထန်စွာ ထိခိုင့်ငိုကြွေးကာ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်ခဲ့သော ခင်ခင်ကို ဒေါ်မညွန့်က ကရုဏာသက်ရသည်။ မှီခိုအားထားရာ မြင်းမိုရ်တောင်ကြီး ပြုလဲပျောက်ကွယ်သွားပြီဟု ခင်ခင် ယူဆပေမည်။

“ခင်ခင်လဲ ပြန်မလာတာ ကြာပြီနော် အစ်မ၊ အရင်က တစ်ပတ်တစ်ခေါက်လောက် ရောက် ရောက်လာတာ”

“ငဲ့မြေးခမျာ စိတ်ထိခိုက်ပြီး ဒီပြန်မလာချင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားတာ၊ အိမ်ရောက်ရင် အဖေကို ပိုသတိရပြီး အဟောင်းတွေအသစ်ဖြစ်တယ် ထင်ပါ့အေ”

“ကိုဘသိန်းနဲ့တွေ့တုန်းက ခင်ခင်သတင်း မေးတယ်၊ စိတ်ညစ်ပြီး ထင်ရာစိုင်းမှဖြင့် ဒုက္ခပဲ ဗျာ” လို့ ညည်းတယ်”

ဒေါ်ရွှေမြသည် စီးကရက်ကို ဆေးလိပ်ပြာခွက်ထဲ ထိုးခြေလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ယပ် တောင်ကောက်ကာ တဖတ်ဖတ်ယတ်ခတ်၏ ။

“ကာလပြောင်းပြန်လေ၊ ငဲ့မြေးနဲ့ရွယ်တူတွေက သူတို့အတွက် လူကြီးတွေစိတ်ပူရ၊ စိုးရိမ်ရ တာ၊ ငဲ့မြေးမှာတော့ ဖအေကြောင့်..”

ဆေးလိပ်ခုံရှေ့ ဆိုက်ကားတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာသည်။

လူရွယ်နှင့် လူလတ်ပိုင်းတစ်ဦး ဆင်းလာကာ ငွေရှင်းနေ၏ ။

“ဖက်ပွဲစား အစ်မရေ”

“အေး..အေး၊ ဖက်ပွဲစားတွေနဲ့လဲ အလုပ်မြန်မြန်ဖြတ်မှပါပဲ၊ ဒီလထဲလှောင်လိုက်မှ တော် ကြာ မိုးကျတော့မယ်၊ မိုးကျစောမယ်အေ့”

ဒေါ်မညွန့်သည် လမ်းဘက်လှည့်ကာ မော်ကြည့်မိသည်။

ခုနေ လင်းရှင်းကြည်လင်နေသော မိုးကောင်းကင်ကို ကျေးဇူးတင်သည်။

“မိုးဦးစောစော မကျအောင် တားထားပေးပါလား မိုးကောင်းကင်ကြီးရယ်” ဟု ဖြစ်နိုင်မဖြစ်နိုင်၏ မစဉ်းစားဘဲ ပန် ကြား၏။

အိမ်ကို သုံးနှစ်တစ်ခါ အဝီမိုးနေကျ၊ သည်နှစ်မိုးရတော့မည်။ ဓနိပျစ်က ခြောက်ဆယ့်သုံး ကျပ်ဈေး၊ အပျစ်သုံးရာကုန်မည်။ ခေါင်မိုးသူတွေကို ကျွေးမွေးရမည်။ ငွေစသုံးရာလောက် မကိုင် ထားနိုင်လျှင် လင်မယားနှစ်ယောက် မိုးရွာတိုင်း ရေချိုးရမည့်အဖြစ်။

“မောင်အငှာရေ ဒီဘက်လာဟေ့”

ဖက်ပွဲစားကို ဒေါ်ရွှေမြ လှမ်းခေါ်သည်။

ဒေါ်မညွန့် အလိုက်တသိ ကြိမ်ခွေးခြေပုကလေး ဆွဲပေးလိုက်၏။

“အိုက်လိုက်ပူလိုက်တာအေ၊ မိုးတစ်မ နှစ်မ ရွာချလိုက်မှပါပဲ”

“ဟာ..အဒေါ်ရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ဖက်တွေ မိုးမိကုန်မယ်ဗျ”

“အေး...ဟုတ်သားပဲ”

ဒေါ်မညွန့်သည် သူမ၏ အိမ်မိုးမပြီးစီးခင် မိုးမရွာစေချင်သလို ဒေါ်ရွှေမြ ဖက်တွေဆေးတွေ လှောင်လို့မပြီးစီးခင်လည်း မိုးမရွာစေချင်သေး။

စံပြဆေးပေါ့လိပ် နာမည်ရလာ၍ ဆေးလိပ်သမ နှစ်ဆယ်လောက် အလုပ်ရနေသည်။

သည်တော့ ဆေးလိပ်ခုံတွင် ကုန်ကြမ်းအလုံအလောက် ရှိနေစေချင်သော စေတနာတွေ သည် ဒေါ်မညွန့် ရင်နှင့်အမျှ ရှိပေသည်။

ကျွန်းကိုင်းမှီ၊ ကိုင်းကျွန်းမှီ တဲ့။ ဤသည်ပင် ဒေါ်မညွန့်၏ အယူအဆ။